

derne og de tunge Mismods-Timer, som dog Alt-sammen gør et Menneskeliv saa vidunderlig rigt og dybt og uendeligt. Ak ja, den gamle, gode Tid! Jeg søger ofte min Trøst og styrker mit Haab ved at tænke tilbage paa min Barndoms herlige Højtidsdage, paa en saadan klar, stille Søndagmorgen ude paa Landet, naar Kirkeklokkerne ringede Helligdagsfreden ud over de grønne Marker og ind i de festligt stemte Sind; naar Landsbyernes Gaardporte aabnedes, og de pyntede Bønderfamilier agede til Kirken i den velpudsede Stadsvogn med blanktstriglede Heste ... ikke for at høre interessant Nyt af en aandrig Prædikant, ikke for at være med paa det allersidste Opsigtsvækkende fra Teologernes Skænderier, men for troskyldigt at bekræfte den gamle Pagt, for som tillidsfulde Børn at samles i den fælles Faders Skød, synge til hans Ære, modtage hans Velsignelse og derpaa vende styrkede og beroligede hjem til Livets Alvor og Livets Glæde. En saadan Sjælenes Fred og Tryghed, en saadan Sindets glade Ligevægt er det, jeg ønsker os tilbage ... vi har den haardt behov. Jeg er nær ved at mene, at den væsentligste Op-gave for en Præst — i hvert Fald i vore onde Dage — er den at lære Folk at nyde og elske Livet paa rette Maade, uden Trods og uden Frygt,